

ΦΤΕΡΑ

ΚΑΙ

ΕΡΕΪΠΙΑ

SARAH J. MAAS

Η Νο 1 ΕΥΠΩΛΗΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ
ΤΩΝ *NEW YORK TIMES* ΚΑΙ *USA TODAY*

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Φτερά και ερείπια**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A court of wings and ruin
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury, Νέα Υόρκη 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Patti Ratchford
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Sarah J. Maas, 2017
Published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: HappyPets
© Χάρτη: Kelly de Groot, 2017
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2019
Έκτη ανατύπωση: Νοέμβριος 2022, 6η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2936-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2937-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

SARAH J. MAAS

ΦΤΕΡΑ
ΚΑΙ
ΕΡΕΪΠΙΑ

ΒΙΒΛΙΟ 3

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

ΕΚΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

*Για τον Τζος και την Άνι
Ένα δώρο. Ολόκληρο.*

Πρίθιαν

Χάιμπερν

Βάλαχαν

Μοντεσέρε

Βασιλεία των Σωτικών

Ρασκ

Βόρεια
προς τα Βασιλεία των Σωτικών

Νότια
προς τις Χώρες των Θνητών

Το Τείχος

Σκοθία

Χώρες των Θνητών

Ρίσαντ

Δύο χρόνια πριν από το τείχος

Το βουητό των μυγών και οι κραυγές των επιζώντων είχαν αντικαταστήσει προ πολλού τους χτύπους των πολεμικών τυμπάνων.

Το πεδίο της μάχης είχε μετατραπεί σε ένα συνονθύλευμα πτωμάτων, τόσο ανθρώπων όσο και ξωτικών, με τσακισμένα φτερά, που εκτείνονταν προς τον γκριζο ουρανό, και με τα κουφάρια αλόγων εδώ κι εκεί να ξεχωρίζουν.

Η ζέστη, παρά την πυκνή συννεφιά, σύντομα θα έκανε την αποφορά αφόρητη. Ήδη είχαν αρχίσει να κάθονται μύγες στα μάτια που ατένιζαν άψυχα τον ουρανό. Δεν έκαναν διακρίσεις ανάμεσα στις σάρκες θνητών και αθανάτων.

Έβρισκα τρόπο να περπατώ στην άλλοτε καταπράσινη πεδιάδα, σημειώνοντας τα σημεία όπου τα λάβαρα κείτονταν μισοθαμμένα στις λάσπες και τα αίματα. Χρειάστηκε να διαθέσω το μεγαλύτερο μέρος της αντοχής που μου απέμεινε ώστε να αποφεύγω να σέρνονται τα φτερά μου πάνω σε πτώματα και πανοπλίες. Η δύναμή μου είχε εξαντληθεί πολύ προτού σταματήσει το μακελειό.

Πέρασα τις τελευταίες ώρες της μάχης πολεμώντας όπως έκαναν οι θνητοί στο πλευρό μου: με ξίφη, με γροθιές και με κτηνώδη, αμείωτη ένταση. Κρατήσαμε αδιαπέραστες τις γραμμές μας απέναντι στις λεγεώνες της Ραβένια· ώρες ατέλειωτες κρατήσαμε τις γραμμές μας όπως είχα διαταχτεί από τον πατέρα μου να κάνω, όπως γνώριζα ότι όφειλα να κάνω. Τυχόν υποχώρηση εδώ θα αποτελούσε το τελειωτικό χτύπημα στην ήδη δοκιμαζόμενη αντίστασή μας.

Το οχυρό που υψωνόταν στα νώτα μου ήταν υπερπολύτιμο· δεν έπρεπε να πέσει στα χέρια των Καθεστωτικών. Όχι μόνο λόγω της θέσης του, στην καρδιά της ηπείρου, όσο και λόγω των προμηθειών που προστάτευε. Για τα σιδηρουργεία που κάπνιζαν νυχθημερόν στη δυτική πλευρά του, πασχίζοντας να εφοδιάσουν τις δυνάμεις μας.

Ο καπνός εκείνων των σιδηρουργείων γινόταν τώρα ένα με τις πυρές που ήδη έκαιγαν πίσω μου, ενώ εγώ συνέχιζα να προχωρώ παρατηρώντας τα πρόσωπα των νεκρών. Σκέφτηκα να στείλω όποιους στρατιώτες ήταν ικανοί να αντέξουν το φρικτό αυτό θέαμα να συγκεντρώσουν όπλα από τους νεκρούς και των δύο παρατάξεων. Τα είχαμε τόση ανάγκη, που ήταν πολυτέλεια να στεκόμαστε σε ζητήματα τιμής. Ιδίως από τη στιγμή που η άλλη πλευρά διόλου δεν προβληματιζόταν γι' αυτό.

Τόσο ήρεμο... το πεδίο της μάχης ήταν τόσο ήρεμο σε σχέση με τη σφαγή και το χάος που είχαν τερματιστεί, επιτέλους, πριν από κάποιες ώρες. Ο στρατός των Καθεστωτικών είχε υποχωρήσει αντί να παραδοθεί, εγκαταλείποντας τους νεκρούς του στα όρνια.

Πέρασα γύρω από ένα νεκρό κοκκινωπό άλογο, τα πελώρια μάτια του οποίου είχαν απομείνει γουρλωμένα από τον τρόμο, ενώ μύγες κάλυπταν τα ματωμένα πλευρά του. Ο καρβάλρης κειτόταν σκεβρός από κάτω, με το κεφάλι του μισοκομμένο. Όχι από κάποιο χτύπημα ξίφους. Όχι. Εκείνα τα τρομερά σκισίματα είχαν γίνει από νύχια γαμπιά.

Δε θα υπέκυπταν εύκολα. Τα βασίλεια και οι επαρχίες που ήθελαν να διατηρήσουν τους ανθρώπους σκλάβους τους δεν επρόκειτο να χάσουν αυτόν τον πόλεμο παρά μόνο αν δεν είχαν άλλη επιλογή. Μα, ακόμη και τότε... Είχαμε μάθει με τρόπο επώδυνο, από πολύ νωρίς, πως δεν έδειχναν τον παραμικρό σεβασμό στους αρχαίους κανόνες και στα ήθη της μάχης. Όσο για τα βασίλεια των ξωτικών που πολεμούσαν στο πλευρό θνητών πολεμιστών... Στόχος τους ήταν να μας εξολοθρεύσουν σαν να ήμασταν παράσιτα.

Έδωξα μια μύγα που βούιζε δίπλα στο αυτί μου σηκώνοντας την παλάμη μου, μια παλάμη καλυμμένη από ξεραμένα αίματα, δικά μου και ξένα.

Παλιά νόμιζα πως ο θάνατος θα ήταν σαν ένας γαλήνιος νόστος... ένα γλυκό, λυπητερό νανούρισμα που θα με συνόδευε στο επέκεινα, ό,τι κι αν ήταν αυτό.

Τσάκισα με τη θωρακισμένη μπότα μου το κοντάρι ενός σημαιοφόρου των Καθεστωτικών, πασαλείβοντας με κόκκινες λάσπες τον αγριόχοιρο που είχε κεντηθεί στο σμαραγδένιο λάβαρο.

Τώρα αναρωτιόμουν μήπως εκείνο το νανούρισμα του θανάτου δεν ήταν κάποιος μελωδικός σκοπός αλλά το βοητό των μυγών. Ανα-

ρωτιόμουν μήπως οι μύγες και τα σκουλήκια ήταν οι παραστάτες του Θανάτου.

Το πεδίο της μάχης εκτεινόταν στο βάθος του ορίζοντα προς όλες τις κατευθύνσεις, εκτός από εκείνη του οχυρού στα νώτα μου.

Επί τρεις μέρες καταφέραμε να τους αποκορούμε· επί τρεις μέρες πολεμήσαμε και πεθάναμε εδώ πέρα.

Όμως κρατήσαμε τις γραμμές μας. Ανασύνταξα ξανά και ξανά ανθρώπους και ξωπικά, αρνήθηκα να επιτρέψω στους Καθεστωτικούς να σπάσουν την άμυνά μας, ακόμη και όταν σφυροκόπησαν την ευάλωτη δεξιά πτέρυγά μας με ξεκούραστα στρατεύματα τη δεύτερη μέρα.

Εξάντλησα τις δυνάμεις μου σε σημείο που δεν απέμενε τίποτε άλλο από καπνός στις φλέβες μου, και ύστερα κατέφυγα στην ιλλυρική εκπαίδευσή μου, έτσι που, στο τέλος, τα χτυπήματα με την ασπίδα και το ξίφος μου ήταν τα μόνα που καταλάβαινα, τα μόνα που είχα να αντιτάξω στις ορδές.

Ένα μισορημαγμένο φτερό Ιλλυριού ξεπρόβαλε μέσα από ένα κουβάρι πτωμάτων αρχοντικών, σαν να είχαν χρειαστεί να πέσουν πάνω του και οι εξι προκειμένου να τον καταβάλουν· σαν να τους είχε πάρει όλους μαζί του.

Οι παλμοί μου δονούσαν σαν τύμπανα το καταπονημένο μου κορμί την ώρα που απομάκρυνα τα στοιβαγμένα πτώματα.

Οι ενισχύσεις κατέφτασαν την αυγή της τρίτης και τελευταίας μέρας, σταλμένες από τον πατέρα μου που είχε ανταποκριθεί στο κάλεσμά μου για βοήθεια. Ήμουν τόσο βυθισμένος στη μαγιά της μάχης, που δεν κατάλαβα ποιοι ήταν, πέρα από το ότι ήταν μια μονάδα Ιλλυριών, ειδικά αφού τόσο πολλοί από αυτούς έφεραν Σίφωνες.

Όμως στις ώρες που μεσολάβησαν αφότου μας γλίτωσαν από βέβαιη συντριβή, ανατρέποντας τις ισορροπίες της μάχης, δεν κατάφερα να εντοπίσω κανέναν από τους αδελφούς μου ανάμεσα στους ζωντανούς. Δε γνώριζα καν αν ο Κάσιαν ή ο Άζριελ πολέμησαν σε εκείνη την πεδιάδα.

Ο δεύτερος ήταν απίθανο να είχε εμφανιστεί, καθώς ο πατέρας μου τον κρατούσε κοντά του για να κατασκοπεύει, όμως ο Κάσιαν... Ο Κάσιαν θα μπορούσε να είχε μετατεθεί. Είχα τον πατέρα μου ικανό να τοποθετήσει τον Κάσιαν σε μια μονάδα που πιθανότατα θα μετρούσε εφιαλτικές απώλειες. Ακριβώς όπως είχε συμβεί στη συγκεκριμένη μονάδα, η οποία αποχώρησε τσακισμένη στο τέλος της μάχης.

Τα πονεμένα, ματωμένα δάχτυλά μου έσκαβαν στις χτυπημένες πανοπλίες και στην κολλώδη αγκυλωμένη σάρκα, καθώς απομάκρυνα το τελευταίο από τα πτώματα των αρχοντικών που είχαν σωριαστεί πάνω στον νεκρό Ιλλυριό πολεμιστή.

Τα σκούρα μαλλιά, η καστανόχρυση επιδερμίδα... Ίδια όπως του Κάσιαν.

Όμως δεν ήταν το γκρίζο νεκρό πρόσωπο του Κάσιαν εκείνο που έχασκε τυφλά προς τον ουρανό.

Μια ανάσα ξέφυγε από μέσα μου, τα πνευμόνια μου έκαιγαν ακόμη από τις κραυγές, τα χείλη μου ήταν στεγνά και σκασμένα.

Χρειαζόμουν νερό... επειγόντως. Λίγο παραπέρα, όμως, ακόμη δυο φτερά Ιλλυριού ξεπρόβαλαν μέσα από τους σωριασμένους νεκρούς.

Τράβηξα κατά κει παραπατώντας, αφήνοντας τον νου μου να φωλιάσει κάπου σκοτεινά και ήσυχα όση ώρα ίσιωνα τον σκεβρό λαιμό για να αντικρίσω το πρόσωπο κάτω από το λιτό κράνος.

Δεν ήταν αυτός.

Προχωρώντας ανάμεσα στα πτώματα, έφτασα στο σημείο όπου κειτόταν ακόμη ένας Ιλλυριός.

Κι ύστερα, ακόμη ένας. Κι άλλος ένας.

Ορισμένους τους γνώριζα. Κάποιους άλλους, όχι. Και στο μεταξύ το πεδίο της μάχης εκτεινόταν κάτω από τον απέραντο ουρανό.

Μίλια ατελείωτα. Ένα βασίλειο νεκρών σε αποσύνθεση.

Κι εγώ εξακολουθούσα να ψάχνω.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ
ΤΩΝ ΚΟΥΦΑΡΙΩΝ

Φείρα

Ο πίνακας ήταν ένα ψέμα.

Ένα ζωηρόχρωμο, όμορφο ψέμα, κατακλυσμένο από ροδολά άνθη και παχιές ηλιαχτίδες.

Τον άρχισα χθες, μια χαλαρή σπουδή του ροδόκηπου που εκτεινόταν πέρα από τα ανοιχτά παράθυρα του ατελιέ. Πίσω από τα πυκνά αγκάθια και τα βελούδινα φύλλα το φωτεινότερο πράσινο των λόφων απλωνόταν ως το βάθος του ορίζοντα.

Μια ατέρμονη, ανυποχώρητη άνοιξη.

Αν είχα αποτυπώσει αυτή τη ματιά της Αυλής έτσι όπως με παρότρυνε το ένστικτό μου, θα είχα ζωγραφίσει αγκάθια που ρήμαζαν σάρκες, λουλούδια που έπνιγαν το φως, στερώντας το από κάθε φυτό μικρότερο από εκείνα, και ατέλειωτους λόφους βαμμένους κόκκινους.

Όμως κάθε πινελιά πάνω στον φαρδύ μουσαμά ήταν υπολογισμένη· κάθε επαφή και κάθε ανάμειξη των χρωμάτων είχε σκοπό να αποτυπώσει όχι μονάχα μια ειδυλλιακή άνοιξη, αλλά και ευδιαθεσία. Όχι υπερβολικά χαρούμενη, αλλά πρόθυμη να γιάνει επιτέλους η φρίκη που μελετημένα αποκαλύπτα.

Είχα την αίσθηση πως εκείνες τις τελευταίες εβδομάδες είχα πλάσει τη στάση μου τόσο περίτεχνα όσο και αυτούς τους πίνακες. Είχα επίσης την αίσθηση πως, αν επέλεγα να δείξω τον εαυτό μου έτσι όπως πραγματικά επιθυμούσα, θα ήμουν στολισμένη με κοφτερά νύχια και παλάμες που στραγγάλιζαν τη ζωή εκείνων που βρίσκονταν γύρω μου. Θα είχα βάψει με αίμα τις χρυσές αίθουσες.

Όχι ακόμη, όμως.

Όχι ακόμη, υπενθύμιζα στον εαυτό μου με κάθε πινελιά, με κάθε κίνηση που έκανα αυτές τις εβδομάδες. Η γρήγορη εκδίκηση δεν εξυπηρετούσε κανέναν και τίποτε πέρα από τη δική μου λυσσασμένη οργή.

Έστω κι αν, κάθε φορά που τους μιλούσα, άκουγα τους λυγμούς της Ελάιν την ώρα που εξαναγκάζοταν να παραδοθεί στη Μαριμίτα. Έστω κι αν, κάθε φορά που τους κοιτούσα, έβλεπα τη Νέστα να υποσχετεί θάνατο στον βασιλιά του Χάιμπερν με μια χειρονομία. Έστω κι αν, κάθε φορά που τους οσμιζόμουν, τα ρουθούνια μου κατακλύζονταν ξανά από τη μεταλλική μυρωδιά του αίματος του Κάσιαν, την ώρα που απλωνόταν και σχημάτιζε λίμνη πάνω στις μαύρες πλάκες εκείνου του οστέινου κάστρου.

Το πινέλο έσπασε έτσι όπως το κρατούσα.

Το είχα τσακίσει στη μέση, έτσι που η ωχρή λαβή ήταν αδύνατον να επιδιορθωθεί.

Βλαστημώντας χαμηλόφωνα, έριξα μια ματιά προς τα παράθυρα και τις πόρτες. Αυτό το μέρος κατακλυζόταν σε τέτοιο βαθμό από μάρτια που με παρακολουθούσαν, που δεν μπορούσα να διακινδυνεύσω να το πετάξω στο καλάθι των αχρήστων.

Άπλωσα τη σκέψη μου σαν δίχτυ γύρω μου, σαρώνοντας τον χώρο, ψάχνοντας να διαισθανθώ την παρουσία άλλων αρκετά κοντά ώστε να σταθούν μάρτυρες, να κατασκοπεύσουν. Δεν εντόπισα κανέναν.

Έφερα τα χέρια μου μπροστά, κρατώντας από μισό πινέλο σε κάθε παλάμη.

Για μια στιγμή επέτρεψα στον εαυτό μου να δει πέρα από τη μαγεία που κάλυπτε το τατουάζ στην αριστερή παλάμη και στον πήχη μου. Τα αληθινά σημάδια μου. Τον αληθινό τίτλο μου.

Αρχόντισσα της Αυλής της Νύχτας.

Μισή σκέψη ήταν αρκετή για να παραδοθεί το πινέλο στις φλόγες.

Η φωτιά δε με έκαψε την ώρα που καταβρόχθιζε το πινέλο και τα χρώματα.

Και όταν το μόνο που απέμεινε ήταν καπνός και στάχτες, κάλεσα έναν άνεμο που σάρωσε τα υπολείμματα από τις παλάμες μου και τα έστειλε έξω από τα ανοιχτά παράθυρα.

Για να συμπληρώσω το σκηνικό, κάλεσα μια αύρα από τον κήπο για να απλωθεί στο δωμάτιο, εξαλείφοντας και το τελευταίο ίχνος καπνού, καθώς το κατέκλυζε με τη βαριά, ασφυκτική μυρωδιά των τριαντάφυλλων.

Ίσως, όταν ολοκληρωνόταν το έργο μου εδώ, να έκαίγα και την έπαυλη ολόκληρη. Αρχίζοντας από εκείνα τα τριαντάφυλλα.

Δύο παρουσίες που πλησίαζαν έγιναν αντιληπτές από μια άκρη του μυαλού μου, έτσι έσπευσα να αρπάξω ένα άλλο πινέλο, βουτώντας το στο πλησιέστερο χρώμα, και αμέσως κατέβασα τις αόρατες σκοτεινές παγίδες που είχα στήσει ολόγυρα στο δωμάτιο για να με προειδοποιήσουν για την άφιξη τυχόν επισκεπτών.

Επιχειρούσα να αποδώσω τον τρόπο που το φως αναδείκνυε τις ντελικάτες φλέβες σε ένα ροδοπέταλο, προσπαθώντας να μη σκέφτομαι ότι το είχα δει κάποτε να κάνει το ίδιο σε ιλλυρικές φτερούγες, όταν οι πόρτες άνοιξαν.

Καμώθηκα πειστικά ότι ήμουν ολότελα απορροφημένη στο έργο μου, μαζεύοντας ελαφρά τους ώμους μου και γέροντας το κεφάλι μου στο πλάι. Ακόμη πειστικότερα, έστρεψα με αργές κινήσεις τον λαιμό μου για να κοιτάξω πίσω μου, λες και η προσπάθεια να ξεκολλήσω από τον πίνακα αποτελούσε επίπονη δοκιμασία.

Όμως ο πραγματικός αγώνας ήταν να σχηματίσω ένα χαμόγελο στα χείλη μου και ύστερα να το κάνω να φωτίσει το βλέμμα μου, καθώς εκεί φαινόταν ο πραγματικός χαρακτήρας ενός χαμόγελου. Είχα εξασκηθεί μπροστά στον καθρέφτη. Ξανά και ξανά.

Έτσι, οι ρυτίδες γύρω από τα μάτια μου σχηματίστηκαν αβίαστα, καθώς υποδεχόμουν με ένα ήσυχο αλλά φωτεινό χαμόγελο τον Τάμλιν.

Τον Λούσιεν.

«Συγγνώμη που διακόπτω», είπε ο Τάμλιν, γυρεύοντας στο πρόσωπό μου πιθανόν σημάδια των σκιών των οποίων κατά καιρούς έπεφτα θύμα, αυτών που κρδάινα προκειμένου να τον κρατώ σε απόσταση, όταν ο ήλιος χανόταν πίσω από τους λόφους. «Όμως σκέφτηκα πως ίσως θα ήθελες να ετοιμαστείς για τη συνάντηση».

Πίεσα τον εαυτό μου να καταπιεί. Χαμήλωσα το πινέλο. Δεν ήμουν πλέον η νευρική, ανασφαλής κοπέλα που υπήρξα κάποτε. «Είναι... το συζήτησες με την Ιάνθη; Έρχεται πραγματικά;»

Δεν την είχα δει ακόμη. Την Πρωθιέρεια που είχε προδώσει τις αδελφές μου στο Χάιμπερν, που μας πρόδωσε όλους στο Χάιμπερν.

Παρότι οι θολές και σύντομες αναφορές του Ρίσαντ που λάμβανα μέσω του δεσμού μας είχαν καταλαγιάσει κάπως το δέος και τον τρόμο που αισθανόμουν... Εκείνη έφταιγε για όσα είχαν συμβεί πριν από μερικές εβδομάδες.

Ο Λούσιεν ήταν εκείνος που απάντησε, παρατηρώντας τον πίνα-

κά μου σαν να έκρουβε την απόδειξη που ήξερα πως γύρευε. «Ναι. Είχε... τους λόγους της. Είναι πρόθυμη να σου τους εξηγήσει».

Ίσως και να το έκανε, εξηγώντας παράλληλα τι λόγους είχε να απλώνει χέρι σε όποιο αρσενικό τραβούσε η όρεξή της, είτε εκείνο το επιθυμούσε είτε όχι. Γιατί το έκανε στον Ρις, το έκανε και στον Λούσιεν.

Αναρωτιόμουν τι πραγματικά σκεφτόταν ο Λούσιεν για όλα αυτά και για το γεγονός πως η εγγύηση της φιλίας της Πρωθιέρεας με το Χάμπερν, η Ελάιν, κατέληξε να γίνει δικό του ταίρι.

Δεν είχαμε αναφερθεί στην Ελάιν παρά μονάχα μία φορά, την επομένη της επιστροφής μου.

Παρά όσα υπαινιχθηκε ο Γιούριαν για το πώς θα αντιμετωπίζονταν οι αδελφές μου από τον Ρίσαντ, του είχα πει, πέρα από το πώς είναι η Αυλή της Νύχτας, δεν πρόκειται να βλάψουν την Ελάιν ή τη Νέστα με τέτοιο τρόπο... όχι ακόμη. Ο Ρίσαντ διαθέτει δημιουργικότερους τρόπους να τους κάνει κακό.

Ο Λούσιεν έμοιαζε να εξακολουθεί να αμφιβάλλει.

Από την άλλη, βέβαια, κατά τη διάρκεια των δικών μου αναλαμπών μνήμης, είχα επίσης υπαινιχθεί πως ίσως να μην είχα γίνει αποδέκτρια της ίδιας δημιουργικότητας ή περιποίησης.

Ότι το πίστεψαν τόσο εύκολα, ότι νόμιζαν τον Ρίσαντ ικανό να επιβάλει τη βούλησή του στον άλλον με τέτοιο τρόπο... ήταν ακόμη μία προσβολή που ερχόταν να προστεθεί στον μακρύ κατάλογο των αδικιών που σκόπευα να τους ξεπληρώσω.

Άφησα κατά μέρος το πινέλο και έβγαλα την πιτσιλισμένη με χρώματα ποδιά, ακουμπώντας την προσεκτικά στο σκαμνάκι πάνω στο οποίο είχα περάσει δύο ώρες.

«Πηγαίνω να αλλάξω», μουρμούρισα, τινάζοντας τη χαλαρή κοτσίδα μου πάνω από τον ώμο.

Ο Τάμλιν έγενεψε καταφατικά, παρακολουθώντας κάθε μου κίνηση καθώς τους πλησίαζα. «Ο πίνακας είναι πανέμορφος».

«Θέλει ακόμη πολλή δουλειά για να ολοκληρωθεί», είπα, ανασύροντας από μέσα μου την κοπέλα που ντρεπόταν κάθε φορά που ερχόταν αντιμέτωπη με επαίνους και φιλοφρονήσεις που προτιμούσε να περνά απαρατήρητη. «Χάλια είναι».

Στην πραγματικότητα, ήταν ένα από τα καλύτερα έργα μου, κι ας ήταν η απουσία ψυχής ολοφάνερη μονάχα στα δικά μου μάτια.

«Νομίζω πως το ίδιο ισχύει για όλους μας», σχολίασε ο Τάμλιν χαμογελώντας διστακτικά.

Συγκράτησα την παρόρμηση να κάνω έναν μορφασμό αποδοκιμασίας και ανταπέδωσα το χαμόγελό του ακουμπώντας ελαφρά την παλάμη μου στον ώμο του καθώς περνούσα.

Ο Λούσιεν περιμένε έξω από το καινούργιο υπνοδωμάτιό μου, όταν εμφανίστηκα δέκα λεπτά αργότερα.

Χρειάστηκα δύο μέρες προκειμένου να πάψω να πηγαίνω στο παλιό, να στρίβω δεξιά στην κορυφή της σκάλας, αντί για αριστερά. Όμως δεν είχε απομείνει τίποτα σε εκείνο το παλιό υπνοδωμάτιο.

Του είχα ρίξει μια ματιά την επομένη της επιστροφής μου.

Διαλυμένα έπιπλα: ρημαγμένα σκεπάσματα: ρούχα σκορπισμένα λες και είχε εισβάλει στην ντουλάπα προκειμένου να με γυρέψει. Σε κανέναν, καταπώς φαινόταν, δεν επετράπη να το συγυρίσει.

Όμως ήταν τα κλήματα και τα αγκάθια εκείνα που καθιστούσαν αδύνατη τη χρήση του δωματίου. Η παλιά κρεβατοκάμαρά μου είχε κατακλυστεί από αυτά. Απλώνονταν και κάλυπταν τους τοίχους, ξετυλίγονταν μέσα στα χαλάσματα. Ήταν λες και αναρριχήθηκαν από τις πέργκολες κάτω από τα παράθυρά μου, λες και πέρασαν εκατό χρόνια και όχι μερικοί μήνες.

Εκείνο το δωμάτιο ήταν πλέον ένας τάφος.

Έπιασα με το χέρι μου το ροδαλό φουρό του αέρινου φορέματός μου και έκλεισα πίσω μου την πόρτα του δωματίου. Ο Λούσιεν παρέμενε γερμένος πάνω στην πόρτα απέναντι από τη δική μου. Στην πόρτα του δωματίου του.

Δεν έτρεφα την παραμικρή αμφιβολία πως είχε φροντίσει προσωπικά να μένω πλέον ακριβώς απέναντί του. Ούτε και αμφέβαλλα πως το μεταλλικό μάτι του ήταν πλέον διαρκώς στραμμένο προς την κάμαρά μου ακόμη και την ώρα που κοιμόταν.

«Εντύπωση μου κάνει πόσο ήρεμη είσαι δεδομένων των υποσχέσεων που έδωσες στο Χάιμπερν», σχολίασε ο Λούσιεν αντί άλλου χαιρετισμού.

Αναφερόταν στις υποσχέσεις που είχα δώσει να σκοτώσω τις βασίλισσες των ανθρώπων, τον Βασιλιά του Χάιμπερν, τον Γιούριαν και την Ιάνθη για όσα είχαν κάνει στις αδελφές μου. Στους φίλους μου.

«Μόνος σου είπες πως η Ιάνθη είχε τους λόγους της. Όσο οργισμένη κι αν είμαι, μπορώ να καθίσω να τους ακούσω».

Δεν είχα φανερώσει στον Λούσιεν όσα γνώριζα σχετικά με την πραγματική φύση της. Και αυτό γιατί, σε μια τέτοια περίπτωση, θα έπρεπε να του εξηγήσω ότι ο Ρις την είχε πετάξει κλοτηδόν από το δικό του σπίτι και ότι το είχε κάνει προκειμένου να προστατέψει τον εαυτό του και τα μέλη της Αυλής του, και αυτό θα προκαλούσε πάρα πολλές ερωτήσεις, θα αποκάλυπτε πάρα πολλά προσεκτικά επινοημένα ψέματα, τα οποία διατηρούσαν τόσο τον ίδιο όσο και την Αυλή του –την Αυλή μου– ασφαλείς.

Αν και αναρωτιόμουν κατά πόσο, μετά τη Βελάρις, ήταν απαραίτητο αυτό. Οι εχθροί μας γνώριζαν για την πόλη, γνώριζαν πως ήταν ένας τόπος καλοσύνης και ειρήνης, και είχαν επιχειρήσει να την καταστρέψουν με την πρώτη ευκαιρία.

Οι ενοχές για την επίθεση που δέχτηκε η Βελάρις αφότου ο Ρις φανέρωσε την ύπαρξή της στις βασιλίσσες των ανθρώπων θα συνέχιζαν να στοιχειώνουν τον σύντροφό μου για το υπόλοιπο των αθάνατων ζώων μας.

«Θα σκαρώσει μια ιστορία που θα σου είναι ευχάριστη», με προειδοποίησε ο Λούσιεν.

Σήκωσα τους ώμους μου, καθώς προχωρούσα στον στρωμένο με χαλί έρημο διάδρομο. «Θα την ακούσω και θα κρίνω. Αν και, όπως τα λες, εσύ έχεις επιλέξει ήδη να μην την πιστέψεις».

Ο Λούσιεν άρχισε να με ακολουθεί. «Έσυρε δύο αθώες γυναίκες σε όλη αυτή την ιστορία».

«Επιχειρούσε να διασφαλίσει την ισχύ της συμμαχίας με το Χάιμπερν».

Ο Λούσιεν με σταμάτησε φέροντας την παλάμη του γύρω από τον αγκώνα μου.

Του επέτρεψα να το κάνει, καθώς στην αντίθετη περίπτωση, αν είχα ξεγλιστρήσει έτσι όπως είχα κάνει στο δάσος πριν από μήνες ή αν κατέφευγα σε κάποιο ιλλυρικό αντίμετρο προκειμένου να τον πετάξω πέρα, θα πρόδιδα τη φύση μου. «Δεν είσαι αφελής για να πιστεύεις κάτι τέτοιο».

Παρατήρησα το φαρδύ μαυρισμένο χέρι που έκλεινε γύρω από τον αγκώνα μου. Και ύστερα αντίκρισα το ένα κόκκινο μάτι και το άλλο από χρυσό.

«Πού την κρατάει;» ρώτησε μουρμουρίζοντας ο Λούσιεν.

Ήξερα σε ποια αναφερόταν.

Έγνεψα αρνητικά. «Δεν ξέρω. Ο Ρίσαντ έχει εκατό μέρη όπου θα μπορούσαν να βρίσκονται, όμως αμφιβάλλω αν θα επέλεγε κάποιο από αυτά για να κρύψει την Ελάιν, καθώς ξέρει πως τα γνωρίζω».

«Δεν πειράζει, πες τα μου. Απαρίθμησέ τα».

«Θα πεθάνεις μόλις πατήσεις το πόδι σου στην επικράτειά του».

«Μια χαρά κατάφερα και επιβίωσα όταν σε βρήκα».

«Δεν μπόρεσες να καταλάβεις πως με είχε μαγέψει. Τον άφησες να με πάρει πίσω». Ψέματα, ψέματα, ψέματα.

Όμως οι τύψεις και οι ενοχές που περιμένα να διακρίνω δεν εμφανίστηκαν. Ο Λούσιεν έλυσε τη λαβή του με αργές κινήσεις. «Πρέπει να τη βρω».

«Δε γνωρίζεις καν την Ελάιν. Ο δεσμός είναι απλά μια σωματική αντίδραση, η οποία απειλεί να ακυρώσει τη φρόνησή σου».

«Αυτό συνέβη και στη δική σου περίπτωση, με τον Ρις;»

Μια ήρεμη, αλλά επικίνδυνη ερώτηση. Φρόντισα, όμως, να χρωματίσω με φόβο το βλέμμα μου, επέτρεψα στον εαυτό μου να ανασύρει τις αναμνήσεις της Υφάντρας, του Θεριστή, του Σκώληκα, έτσι που εκείνος ο παλιός τρόμος πότισε την οσμή που ανάδινα. «Δε θέλω να μιλάω γι' αυτό», είπα με τραχιά, τρεμάμενη φωνή.

Ένα ρολόι άρχισε να ηχεί στο κυρίως επίπεδο. Ανέπεμψα μια σιωπηλή ευχαριστήρια προσευχή στη Μητέρα και άρχισα να κινούμαι γρήγορα.

«Θα αργήσουμε», είπα.

Ο Λούσιεν αρκέστηκε σε ένα καταφατικό βλέμμα. Όμως ένιωθα αυτό το βλέμμα του επίμονο στην πλάτη μου, καρφωμένο στη ραχοκοκαλιά μου, καθώς κατέβαινα τη σκάλα, προκειμένου να συναντήσω την Ιάνηθ.

Και να αποφασίσω, επιτέλους, με ποιον τρόπο θα την ξέσκιζα.

Η Προwhιέρεια ήταν ακριβώς έτσι όπως τη θυμόμουν, τόσο σε εκείνες τις αναμνήσεις που μου είχε φανερώσει ο Ρις όσο και στις δικές μου ονειροπολήσεις, καθώς φανταζόμουν τα γαμψά νύχια που έκρουβα κάτω από την επιδερμίδα μου να ξεριζώνουν τα μάτια της, κατόπιν τη γλώσσα της και τελικά να θερίζουν το λαρύγγι της.

Η οργή μου είχε μετατραπεί με μια ζωντανή οντότητα μέσα στο

στήθος μου, σε έναν δεύτερο παλμό που με συντρόφευε, καθώς αποκοιμιόμουν, και με περιέμενε, όταν ξυπνούσα. Την καταλάγιασα, καθώς παρατηρούσα την Ιάνθη, καθισμένη απέναντι στο τραπέζι, έχοντας τον Τάμλιν και τον Λούσιεν στο πλευρό μου.

Εξακολουθούσε να φορά εκείνη την ωχρή κουκούλα και το ασημένιο διάδημα, καρφωμένο με το άτονο μπλε πετράδι.

Έμοιαζε με Σίφωνα... εκείνο το πετράδι στο κέντρο του στέμματός μου θύμιζε τους Σίφωνες του Άζριελ και του Κάσιαν. Έτσι αναρωτήθηκα αν, όπως και στην περίπτωση των Ιλλυριών πολεμιστών, το πετράδι βοηθούσε με κάποιον τρόπο να αποκτήσει το άμορφο χάρισμα της μαγείας μια διάσταση περισσότερο δομημένη, περισσότερο φονική. Δεν το έβγαξε στιγμή από πάνω της, από την άλλη, ποτέ δεν είχα δει την Ιάνθη να εκδηλώνει δυνάμεις ισχυρότερες από το να εμφανίζει κάποια σφαίρα ξωτικού φωτός στο δωμάτιο.

Η Πρωθιέρεια έστρεψε το γαλαζοπράσινο βλέμμα της στο σκούρο ξύλινο τραπέζι, έτσι που η κουκούλα σκίαζε το άψογο πρόσωπό της. «Θα ήθελα να αρχίσω τονίζοντας πόσο πραγματικά λυπάμαι. Ενήργησα από βαθιά επιθυμία να... να πραγματοποιήσω αυτό που πίστευα πως ίσως λαχταρούσες αλλά δεν τολμούσες να ζητήσεις, διατηρώντας ταυτόχρονα τους συμμάχους μας στο Χάιμπερν ικανοποιημένους με τους όρους της συμμαχίας μας».

Όμορφα, αλλά φαρμακερά ψέματα. Όμως η προοπτική να ανακαλύψω το πραγματικό κίνητρό της... Βδομάδες ολόκληρες περιμένα αυτή τη συνάντηση και είχα περάσει εκείνες τις βδομάδες προσποιούμενη ότι ανάρρωνα, προσποιούμενη ότι συνερχόμουν από όσα φριχτά είχα υπομείνει στα χέρια του Ρίσαντ.

«Τι λόγο θα είχα να επιθυμώ μια τέτοια μοίρα για τις αδελφές μου;» Η φωνή μου ακούστηκε τρεμάμενη, παγερή.

Η Ιάνθη σήκωσε το κεφάλι της, παρατηρώντας την αβέβαιη, αν όχι ελαφρώς αποστασιοποιημένη, όψη μου. «Μα, προκειμένου να είστε για πάντα μαζί. Και αν ο Λούσιεν είχε ανακαλύψει νωρίτερα πως η Ελάιν ήταν το ταίρι του, θα ήταν... τρομερό αν συνειδητοποιούσε πως είχαν μόλις λίγες δεκαετίες κοινής πορείας».

Στο άκουσμα του ονόματος της Ελάιν από τα χείλη της ένιωσα ένα γρύλισμα να γεννιέται στο λαρύγγι μου. Όμως το τιθάσευσα, καταφεύγοντας στο προσωπείο της πονεμένης σιωπής, το νέο στοιχείο του οπλοστασίου μου.

«Αν φαντάζεσαι πως θα εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη μας, θα χρειαστεί να περιμένεις καιρό, Ιάνθη», απάντησε ο Λούσιεν.

Ο Τάμλιν τού έριξε ένα αυστηρό, προειδοποιητικό βλέμμα... τόσο για τα λόγια του όσο και για τον τόνο με τον οποίο τα άρθρωσε. Ίσως ο Λούσιεν να σκότωνε την Ιάνθη προτού του δοθεί η ευκαιρία, τιμωρώντας τη για όσα φρικτά είχε κάνει στο ταίρι του εκείνη τη μέρα.

«Όχι», είπε σιγανά η Ιάνθη, με μάτια γουρλωμένα, σε ένα υποδειγματικό προσωπείο τύψεων και ενοχών. «Όχι, καμία ευγνωμοσύνη δεν περιμένω. Ούτε συγχώρεση. Όμως λίγη κατανόηση... Εδώ είναι και το δικό μου σπίτι». Σήκωσε το ντελικάτο χέρι της, φορτωμένο με ασημένια δαχτυλίδια και βραχιόλια, με το οποίο έγνεψε ολόγυρα προς το δωμάτιο, την έπαυλη. «Όλοι μας αναγκαστήκαμε να συνάψουμε συμμαχίες τις οποίες ποτέ μας δε θα φανταζόμασταν πως θα συγκροτούσαμε... συμμαχίες ενδεχομένως δυσάρεστες, ναι, όμως... Οι δυνάμεις του Χάιμπερν είναι ασταμάτητες. Πλέον η μόνη επιλογή είναι να αντέξουμε στο πέρασμά τους, όπως θα κάναμε με οποιαδήποτε θύελλα». Μια ματιά προς τον Τάμλιν. «Έχουμε εργαστεί σκληρά προκειμένου να προετοιμαστούμε για την αναπόφευκτη άφιξη του Χάιμπερν... εδώ και μήνες. Διέπραξα ένα βαρύ σφάλμα και δε θα πάψω ποτέ να λυπάμαι για τον πόνο που προκάλεσα, όμως θα πρότεινα να συνεχίσουμε αυτή την καλή προσπάθεια από κοινού. Να βρούμε έναν τρόπο ώστε να διασφαλίσουμε τα εδάφη και τους δικούς μας».

«Με τίμημα τις ζωές πόσων άλλων;» ρώτησε αυστηρά ο Λούσιεν.

Και πάλι το ίδιο προειδοποιητικό βλέμμα από τον Τάμλιν. Ο Λούσιεν, όμως, δεν του έδωσε σημασία.

«Αυτά που είδα στο Χάιμπερν...» είπε ο Λούσιεν, σφίγγοντας τα μπράτσα της καρέκλας του τόσο δυνατά, που το σκαλιστό ξύλο έτριξε. «Όποιες υποσχέσεις κι αν έδωσε για ειρήνη και ασυλία...» Έκανε μια παύση σαν να θυμήθηκε πως η Ιάνθη κάλλιστα θα μπορούσε να τα μεταφέρει όλα αυτά στον βασιλιά. Χαλάρωσε τη λαβή του γύρω από την καρέκλα, ανοιγοκλείνοντας τα μακριά δάχτυλά του προτού τα ακουμπήσει πάλι στα ξύλινα μπράτσα. «Πρέπει να φανούμε προσεκτικοί».

«Αυτό θα κάνουμε», δεσμεύτηκε ο Τάμλιν. «Όμως έχουμε αποδεχτεί ήδη συγκεκριμένους όρους. Θυσίες. Αν επιχειρήσουμε τώρα να υπαναχωρήσουμε... ακόμη κι αν έχουμε το Χάιμπερν για σύμμαχο, οφείλουμε να εμφανίσουμε ένα ενιαίο μέτωπο. Αθραγές».

Εξακολουθούσε να την εμπιστεύεται. Εξακολουθούσε να φαντάζεται πως η Ιάνθη είχε πάρει απλά μια άστοχη απόφαση. Ίδέα δεν είχε τι κρυβόταν πίσω από εκείνη την ομορφιά, τα ρούχα, τις ευσεβείς προσευχές.

Βέβαια, η ίδια τύφλωση τον εμπόδιζε να συνειδητοποιήσει τι φώλιαζε κάτω και από τη δική του επιδερμίδα. Η Ιάνθη έκλινε πάλι το κεφάλι. «Θα προσπαθήσω να φανώ αντάξια των φίλων μου».

Ο Λούσιεν έμοιαζε να καταβάλλει πολύ μεγάλη προσπάθεια να συγκρατηθεί.

«Όλοι μας αυτό θα προσπαθήσουμε», αποκρίθηκε ο Τάμλιν.

Αυτή ήταν η καινούργια αγαπημένη του λέξη: προσπάθεια.

Εγώ, πάλι, ξεροκατάπια, φροντίζοντας να με ακούσει, και έγνεψα αργά, καταφατικά, συνεχίζοντας να έχω το βλέμμα μου στραμμένο στην Ιάνθη. «Μην επιχειρήσεις ποτέ ξανά κάτι ανάλογο».

Ήταν μια ανούσια εντολή... μια εντολή, μάλιστα, την οποία περίμενε να δώσω, κρίνοντας από την ταχύτητα με την οποία έγνεψε καταφατικά. Ο Λούσιεν έγειρε στην πλάτη της καρέκλας του, αρνούμενος να πει οτιδήποτε άλλο.

«Ο Λούσιεν έχει δίκιο πάντως», έσπευσα να συμπληρώσω με ύφος γεμάτο ανησυχία. «Τι θα γίνει με τον λαό της Αυλής στη διάρκεια αυτής της σύγκρουσης;» Κοίταξα συνοφρωμένη τον Τάμλιν. «Η Αμαράνθα τούς φέρεθηκε βάνουσα... δεν ξέρω πώς θα καταφέρουν να αντέξουν ζώντας στο πλευρό του Χάιμπερν. Έχουν υποφέρει ήδη πολλά».

Το σαγόνι του Τάμλιν σφίχτηκε. «Το Χάιμπερν έχει δεσμευτεί πως καμία ενόχληση ή ταλαιπωρία δε θα υποστούν οι δικοί μας». Οι δικοί μας. Κόντεψα να συνοφρωθώ... την ώρα που έγνεφα πάλι καταφατικά, με κατανόηση. «Ήταν μέρος της... συμφωνίας μας». Εννοούσε την απόφασή του να πουλήσει ολόκληρη την Πρίθιαν, να ξεπουλήσει ό,τι έντιμο και καλό στον χαρακτήρα του προκειμένου να με ανακτήσει. «Ο λαός μας θα είναι ασφαλής όταν έρθουν οι δυνάμεις του Χάιμπερν. Πάντως, έστειλα μήνυμα με το οποίο... προτείνω στις οικογένειες να μετεγκατασταθούν στα ανατολικά τμήματα της επικράτειάς μας. Προσωρινά».

Ευτυχώς. Τουλάχιστον είχε αναλογιστεί εκείνες τις οικογένειες που κινδύνευαν... τουλάχιστον τον ένοιαζε κάπως ο λαός του, καταλάβαινε τι είδους αρρωστημένα παιχνίδια αρεσκόταν ο Βασιλιάς του Χάιμπερν να παίζει και την ευκολία με την οποία ορκιζόταν κάτι, ενώ

εννοούσε κάτι άλλο. Αφού ο Τάμλιν είχε αρχίσει ήδη να μετακινεί εκείνους που κινδύνευαν περισσότερο στην πορεία αυτής της σύγκρουσης... αυτό διευκόλυνε αισθητά το έργο μου εδώ. Στα ανατολικά... αυτή ήταν μια πληροφορία που συγκράτησα. Εφόσον η Ανατολή πρόσφερε μια σχετική ασφάλεια, τότε η Δύση... Οι δυνάμεις του Χάιμπερν προφανώς από εκεί θα εμφανίζονταν. Εκεί θα έφταναν.

Ο Τάμλιν ξεφύσησε. «Κι έτσι φτάνουμε στον δεύτερο λόγο αυτής της συνάντησης». Ετοιμάστηκα για τη συνέχεια, δίνοντας στην όψη μου ένα ύφος άνευρης περιέργειας, την ώρα που εκείνος δήλωνε: «Η πρώτη αντιπροσωπία από το Χάιμπερν φτάνει αύριο». Η χρυσαφένια επιδερμίδα του Λούσιεν γλόμιασε. «Ο Γιούριαν θα βρίσκεται εδώ το μεσημέρι», πρόσθεσε ο Τάμλιν.

**«ΕΝΑΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ»,
ΕΙΧΑ ΠΕΙ ΣΤΟΝ ΤΑΜΛΙΝ.
ΕΓΩ ΗΜΟΥΝ Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ.**

Η Φείρα επιστρέφει στην Αυλή της Άνοιξης αποφασισμένη να συγκεντρώσει πληροφορίες για τις δολοπλοκίες του άρχοντα Τάμλιν και τις απειλές του να γονατίσει το βασίλειο της Πρίθιαν. Για να τα καταφέρει, πρέπει να παίξει ένα θανάσιμο παιχνίδι εξαπάτησης. Όμως και το παραμικρό λάθος μπορεί να στοιχίσει τόσο στην ίδια όσο και στα πλάσματα που αποτελούν τώρα πια τον κόσμο της. Καθώς ο πόλεμος είναι έτοιμος να ξεσπάσει, η Φείρα πρέπει να επιλέξει ποιον από τους Μεγάλους Άρχοντες θα εμπιστευτεί και να βρει συμμάχους στα πιο απρόσμενα μέρη.

**ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΘΗΛΩΤΙΚΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
«ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ»
ΠΟΥ ΜΕΤΡΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΦΑΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22455